

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **N. B. T.**, nar., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064, náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2018, č.j. MV-119156-18/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční správní orgán“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 16. 6. 2016, č.j. OAM-1408-31/DP-2015 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla podle § 46 odst. 3 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podaná podle § 42a zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití rodiny, neboť se i přes vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

2. Žalovaná, k odvolání žalobce, rozhodnutím ze dne 8. 2. 2018, č.j. MV-119156-18/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnila prvoinstanční rozhodnutí tak, že žalobcová žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu se zamítá pro nesplnění podmínky uvedené v § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce se žalobou ze dne 14. 3. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované a vrácení věci k dalšímu řízení.
4. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců; správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

5. Žalobce namítal, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Zároveň nelze přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu.
6. Žalovaná dle žalobce nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 89 odst. 2 správního řádu, a tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Žalobce měl za to, že se správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení podané žádosti a jejich rozhodnutí není dostatečně individualizované a nereflexuje osobní situaci žalobce. V postupu správních orgánů přitom žalobce spatřoval přepjatý formalismus. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v něm vždy musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých má nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy či správními orgány za následek porušení základních práv či svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v následujících okolnostech: základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, protože na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právem a svobodě (např. nález sp. zn.: III. ÚS 150/99, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 17, nález č. 9). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být – jako v dané věci – značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci. Zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu pouze z důvodu zastavení řízení ve věci trvalého pobytu je přepjatým formalismem. Dle žalobce nelze bez dalšího upřednostnit takto zásadu koncentrace řízení před ostatními zásadami správního práva, jako např. zásada materiální pravdy či zásada vstřícnosti a dobré správy.

7. Žalobce dále namítal naprosto nedostatečné posouzení odvolací námitky směřující proti nedostatečnému posouzení dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Hlavní intence zásahu do soukromého a rodinného života jsou nastaveny v § 174a zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv správní orgán zmiňuje tuto povinnost i ve svém rozhodnutí, lze z jeho kusého a čistě formalistického odůvodnění jen těžko dojít k závěru, že se tímto posouzením skutečně zabýval. Přitom i správní řád se vyjadřuje v tom smyslu, že při rozhodování je třeba hájit oprávněné zájmy dotčených osob a dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu).
8. S ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí byl žalobce přesvědčen, že správní orgán vůbec nevzal v úvahu vazby žalobce na území ČR a nezabýval se dostatečně kritérii uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců. Posouzení přiměřenosti a jeho přezkum odvolacím orgánem jsou zcela nedostatečné a dle žalobce též nepřezkoumatelné. Správní orgány vůbec nebraly v úvahu kritéria ve prospěch nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí do života žalobce. Pokud správní orgány v daném případě vyloučily nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, nelze než označit taková rozhodnutí za nepřezkoumatelná, a to pro nedostatek důvodů, čímž se napadené rozhodnutí dostává do rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně se totiž otázkou přiměřenosti zabýval toliko povrchně a žalovaná dosti účelovou a nepřezkoumatelnou argumentaci zcela převzala, čímž zatížila nepřezkoumatelnosti i rozhodnutí své. Správní orgány obou stupňů se v rozporu se zákonem nepokusily o zjištění skutečného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti; žalovaná se plně přiklonila k závěrům správního orgánu založeným na pouhých domněnkách a účelové interpretaci formálních zjištění. Žalovaná reflektuje naprosto nepřipustný postup správního orgánu, který bez dalšího odůvodnění a zkoumání odmítá připustit, že by vazby žalobce na území ČR byly natolik významné, že by mohly založit nepřiměřenost rozhodnutí.
9. Žalobce byl přesvědčen, že argumentace správního orgánu ohledně možnosti získání dlouhodobého pobytu za účelem studia cestou podání žádosti na zastupitelském úřadě v ČR je naprosto účelová a přepjatě formalistická. Žalovaná je ze své úřední činnosti obeznámena se skutečností, že takováto možnost je pro žalobce naprosto iluzorní, ať už z důvodu vysoké finanční náročnosti nebo z důvodu velmi omezené možnosti se na podání žádosti ve Vietnamu objednat. Žalobce poukázal na skutečnost, že na kladné vyřízení takové žádosti, i kdyby byla úspěšně podána, není právní nárok, takže úvahy žalované v tomto směru žalobce považoval za paušalizaci a bagatelizaci jeho situace. Rozhodnutí správního orgánu pak za zcela nepřiměřené dopadům do žalobcova soukromého a rodinného života.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 24. 4. 2018, v němž trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

11. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
12. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
14. Při jednání před soudem dne 20. 11. 2019 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
15. Žaloba není důvodná.
16. Prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
17. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem.*
18. Soud primárně připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námitky odvolací, jakož i na nejrůznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

19. Stěžejní tvrzení jsou v textu žaloby vyjevena v její části III. Jsou však formulována natolik obecně, že v podstatě nelze hovořit o kvalifikovaných námitkách. V úvodním odstavci je konstatován rozpor rozhodnutí a postupu správních orgánů s požadavky uvedenými v § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, aniž by bylo jasně řečeno, v čem konkrétně žalobce takový rozpor vidí. Není však úlohou soudu, aby případné nedostatky dohledával za žalobce. A proto na obecně namítaná pochybení soud může jen obecně odvětit, že nic takového v napadeném rozhodnutí ani v postupu Ministerstva a žalované neshledal.
20. Stejně lze zopakovat i v případě tvrzení uvedených v části III. bod a) žaloby, kde žalobce pouze obecně vytýká žalované nerespektování § 89 odst. 2 správního řádu. Není totiž nic konkrétního na tvrzeních typu „*správní orgány obou stupňů se zcela nedostatečně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení podané žádosti a jejich rozhodnutí není dostatečně individualizované a nereflexuje osobní situaci žalobce*“. Domáhá-li se žalobce soudního přezkumu rozhodnutí (potažmo postupu správních orgánů v řízení), pak by měl vyjavit, co jsou podle jeho názoru ony „všechny rozhodné skutečnosti“, dále které z nich byly správními orgány pominuty, příp. co přesně z žalobcova osobního života nebylo správními orgány vzato v potaz. Není-li takových konkrétních, nelze úspěšně zpochybnit rozhodnutí správního orgánu ani doplněním argumentace o teoretickoprávní výklad z oblasti ústavního práva, jak to učinil žalobce.
21. A stejně obecná jsou i tvrzení týkající se nepřiměřeného dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života [část III. bod b) žaloby]. I tu se žalobce omezil pouze na generální výtky (= „*naprosto nedostatečné posouzení námitky*“, „*kusé a čistě formalistické odůvodnění rozhodnutí*“, „*správní orgán vůbec nevzal v úvahu vazby žalobce na území*“, „*správní orgán se otázkou přiměřenosti zabýval povrchně*“ atd.), aniž by vyjevil cokoliv konkrétního; minimálně alespoň to, jaké vazby na území žalobce vlastně má a které z nich správní orgány pominuly či dostatečně nezohlednily. Není možné vytýkat správním orgánům povrchnost, kusost a nedostatečnost při vlastní povrchní, kusé a nedostatečné argumentaci postrádající označení toho, v čem jsou ona pochybení spatřována.
22. Shrnutí, žaloba byla ve světle uplatněných žalobních námitek shledána nedůvodnou, a proto ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

23. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. 11. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu